

Криво огледало – Драгица Бека Савић

ЧАРОБЊАК

Не треба мени сребрни сат,
да бих знала колико је сати.
И у мраку мени гране сунце,
када се сјај у твоје око врати.

Не треба мени ни астролог,
да ми у судбину уплиће звезде.
У души процвета шарена дуга,
када мојим небом твоје очи језде.

Не треба мени циганка гатара,
да ми гата о љубави и срећи.
Од погледа твог срце затрепери,
као пламен на воштаници свећи.

Не треба мени ни злато што се злати,
јер срећа се златом не може платити.
Ако једном моја душа од суза зарђа,
само ти ћеш је љубављу позлатити.

Јер ти си мој... Само мој чаробњак,
само ти ме читаш као отворену књигу.
И осмехом, као чаробним штапићем,
са мога лица бришеш сваку бригу.

СОКОЛИЦА

Бритки ум је вид у невиделу
и оштрица хладног мача,
што кроз маглене вијуге сева,
као светлости зрак.

И у лобањској мемли,
без јаука и без плача,
комада мрки мрак.

Бритки ум предака мојих,
надживе нека времена немогућа.
И остави у наслеђе синова својих,
како да преживе сва беспућа.

Бритки ум мојих прадедова,
остаде ми у аманет,
да се њиме дичим.
А ја сам само једна соколица
из соколског јата,
поносна,
што на своје претке личим.

КРИВО ОГЛЕДАЛО

Гордост је огледало
што ти ствара слику криву
и храни твоју сујету живу.
И ласка тим кривим сликама,
прикрива понос у ритима.

Улепшава ружне одразе
и ублжава немиле поразе.

А када ти душу шчепа егоизам,
своју искривљену слику,
урамљујеш у нарцизам.
И сам себи ласкаш,
да си морална громада.
Па ти се чини да су ти мане
само зрно соли у мору,
а врлине пун шлепер комада.

И док се као Нарцис својој лепоти дивиш,
на врата твоје самотне душе нико не куца.
Осудила те гордост да сам са собом живиш,
од одраза твог и криво огледало пуца.

